

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Samlede digte

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Samlede digte", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 105. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-staffeldt01val-shoot-idm139817916705088.pdf>
(tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Sonnetter

I I Templet paa Cobenzl1)

En Kuppel, Eenfolds Værk, af flettet Rør
Paa Eegestammers gamle Kreds sig hæver.
I deres Mellemrum Syringen væver
Sig med Akasier rundtom til Slør.

Her Solen kun i Dug neddryppe tør
Naar Løvets Net for Luftens Aande bæver,
Kun Gjenlyd her af fierne Sange svæver
Og svindende, som Dagens Straale, dør.

Elysisk Frihed, Fred og Lise finder
Hver Klagens Søn i dette Tempelrund,
Som i den tauriske Gudindes Lund:

Her Sorg og Anger, Savn og Længsel svinder;
Ved Glemsels Bæk som billedløs henrinder,
Med bunden Flugt sank Tiden selv i Blund.

*

106

II Til Aussig-Dalen1)

Skjønne Dal! Hvor Fjeldets Trudsel svæver
Skyggende, høit over Hyttens Fred;
Hvor befrugtet af dens Dyrkers Sved,
Klippen sig med Slettens Fylde hæver.

Skjønne Dal! hvor Ørknens Ranke væver
Sig om sjunkne Ridderopholdssted,
Medens Blomsterfog i Hvirvler ned
Paa hver Hyttes luune Straatag bæver.

Skjønne Dal! hvor Elven billedrig,
Reen og Blid, liig Geßnerske Idyller,
Mellem Ossianske Klipper skyller.

Fred og Fylde, skjønne Dal! i dig
Ørknens Aand med Blomsterkjeder binder
Og med Smil hans Vildhed overvinder.

III

Den anden Endymion

Rig ved meer end Phantasos formaaer,
Med Kronions Bæger, Søsterns Belte,
Under Nattens tause Stjernetelte
Hos indslumret Yndling Luna staaer.

107

Og han eier alt hvad Haabet spaaer
Naar i Længsel kjelne Hjerter smelte,
Naar sig Skjaldesangens Bølger velte
Under Roser fra Elysiums Vaar.

Liig Gudinden i den skjønnne Mythe,
Ført af Hesper til min ringe Hytte,
Synker et Phantom fra Himmelen.

Undrende jeg stirrer, sukker, bæver,
Brændende min Sjel paa Læben svæver
Og i indbildt Lyst jeg daaner hen.

IV

Ved Tizians liggende Venus1)

Vellyst her al sin Magie udgød:
Skjøndt af den endnu hver Nerve bæver,
Dog *Hun* Barmen med nye Længsel hæver
Og igjen gad daanet Elskovs Død.

Rundt om Mund og Kind, om Barm og Skjød
Attraa sig, liig Efeuranker, væver;
Rundt en Sværm beruuste Tanker svæver,
Sig tilegnende den Lyst hun nød.

Überømt i Marmorskjødet ligger
Elskeren; Arachnes tætte Spind
Skjuler Sarcophagens gyldne Smigger.

Kunstner'n vaager lyst i Mindets Skin
Mens den første Glemselsdøden blunder,
Dog ei ham, den Glemte jeg misunder.

V Søefarten

Tidt, i Veemods søde Drømmetanker,
Hvad jeg engang var, igjen jeg er;
Tidt Erindringen ved Aftnens Skjær
Mig som Barn, med mine Lige sanker.

Da, med Rør til Master, Siv til Planker,
Svømmer stolt mit Skib paa Engens Kjær;
Da Forglemmigei og søde Bær
Plukker jeg blandt Mos og vilde Ranker.
Drømmen svinder og fra høien Sø
Nu jeg gjennem Graad og Taage skuer
Hist i Fjernen Barndoms Rosenøe.

Himlen slukkes, Storm og Klippe truer,
Idel Undergang vi svømmer i,
Dioscurer,1) ak! hvor lande vi?

*
—

VI Mandens Klage

Fra Manddoms Høi, igiennem Alvors Flor,
Uforberedet, skuer jeg tilbage:
Ak! mine Ungdoms Glæder Afskeed tage
Og Minders Liigfærd følge deres Spor.

Tør jeg ei meer med alle Musers Chor
Naturens Dands for Jovis Blik ledsage?
Maae Tanken alt med grusom Hast bortdrage
Fra Skabningen Chariters Tryllegjord?

Du som min Barm ved Skjønheds Skiær optø'de
Og Himlens Glæde lokked' til mig ned,
Stands i dit sidste Suk, o Følsomhed!

Og du som dør med hver en Aftenrøde
I Ungdoms drømte Phantasopolis,
Stands, spraglet Letsind, stands Ephemeric!

VII

Ved de friske Grave paa Holmens Kirkegaard i Maj 1801

Stands, o Ædling, her din Vandringsstav,
Og med Tak og Graad og Klagetone
Ved de friske Høie du forsone
De henfarne Heltemaners Krav.

Sagnet leired' sig ved deres Grav
Da de sank til Underverdnens Zone,
Thi for din, *Okeanos!* din Krone¹)
Hver med Fryd sin Helteaand opgav.

Vaar og Høst paa deres Grave skiftes;
Trindt Naturen bliver og forgaaer,
Ak! og selv det gjemte Støv bortviftes.

Mindet ei! I Tidens Favn det staaer
Medens frem bag Slægter Slægter vanke
Uforgiængeligt som Dyd og Tanke.

*